

Scénář– Antonín Zvěřina

Vstup 1

Antonín Zvěřina – muž, který celý život píše. Do deníku, do novin, do veršů i do paměti těch, kdo ho znají. Narodil se v roce 1956 v Třebíči a vyrostl ve Stříteži. Právě tam se začal odehrávat jeho příběh – plný her, knih, i raných lekcí o světě.

Vstup 2

Dětství měl klukovské a volné. Rodiče v továrně, děti venku, život v domě který postavil jeho dědeček – dětství, na které se vzpomíná s úsměvem i nostalgií.

Pamětník: 1:21 – 1:35

„Takže to bylo opravdu dobrodružné, nikdo se o nás tak dvakrát nestaral. Vychovávala nás ulice, tam jsme byli nejvíc.“

Vstup 3

První větší zlom přišel na základní škole. Kvůli rodinné nemoci strávil měsíc v karanténě – v momentě, kdy přestupoval z jednotřídky do městské školy.

Pamětník: 6:22 – 6:34; 7:02 – 7:05

„Já jsem přešel z jednotřídky do třídy a najednou jsem byl měsíc pryč. A když jsem se do té třídy vrátil, tak jsem nikoho neznal... Já myslím, že už jsem to nikdy nedohnal.“

Vstup 4

Na střední zemědělece poznal, co znamená být jiný. Ne kvůli názoru, ale kvůli vlasům. Byl mezi prvními, kdo okusil normalizační nůžky.

Pamětník: 8:15 – 8:23

„Tak mě ostříhali úplně nakrátko. Bylo to takové, já bych řekl, že to pro všechny bylo dost ponižující.“

Vstup 5

Vojnu strávil v Terezíně – ale nikdo mu neřekl o historii místa, kde trávil svůj čas. Až po čase pochopil, že spal v místech, která dříve sloužila co by ženské ghetto. A že šlo o místa bolesti a utrpení.

Pamětník: 2. Nahrávka – 0:46 – 0: 59

„Když jsem si pak uvědomil, že v těch našich kasárnách to bylo nahečmaný nějakejma ženskejma... tak si najednou člověk začne vážit toho, že žije v takovém prostředí, jakým žije.“

Vstup 6

Od dětství měl jasno – chtěl být sportovním redaktorem. Ne psát, ale mluvit. Jako Vít Holoubec.

Pamětník: 14:02 -14:12

„Já jsem od mala tíhl bejt sportovní redaktor, ale ten mluvený... takže mým vzorem byl Vít Holoubec.“

Vstup 7

Jeho sen? Komentovat fotbal jako Holoubec. Po revoluci se ale ke slovu skutečně dostal – stal se novinářem. Psával reportáže, sloupky, glosy. A psaní mu zůstalo dodnes. Každý den sdílí na sociálních sítích vlastní verše. Krátké, svižné, s humorem a nadhledem

Vstup 8

Na dnešní svět se dívá s porozuměním a respektem. Neodsuzuje mladé – věří jim. A má pro ně i jasný vzkaz.

Pamětník: 40:42 – 40:55

„Pokud bych chtěl mladý generaci něco vzkázat, tak hlavně jděte svou. Ať si do toho nenechá moc kecat.“

Vstup 9

Z příběhu Antonína Zvěřiny si odnášíme jednu věc – že svoboda není samozřejmost. A že se o ni dá bojovat i potichu, vytrvale, perem nebo slovem. On nikdy nekřičel, ale vytrval. A právě v té tiché houževnatosti je něco silného. Možná i v tom je jeho poselství – jít svou cestou, ale s úctou k těm, kteří tu byli před námi.